

HADPARANCS

Honvédek! Magyar katonák!

A háboru végső kifejlődéséhez közeledik és döntő szakaszához jutott. Elsősorban a magyar sors szempontjából, mert az ellenség itt áll egészen határaink közelében. Most tehát ismét Hazánk közvetlen megvédéséről van szó. Erre gondoljon mindenki, amidőn az 1. hadsereg apái nyomdokain elindul a Kárpátokon át Galicia területére, ahol 1914—18-ig oly sok dicső csatában tündökölték a magyar fegyverek. E harcban természetesen nincs: vissza, csak: Előre! Elvárom, hogy mindenki megteszi kötelességét és méltók lesztek a hős elődökhöz.

Fájdalmasan érint, hogy e nehéz órákban nem lehetek magam is köztetek. Gondom lesz azonban arra, hogy itthon a lehetőség legvégső határáig gondoskodás történjék azokról, akik hozzátok legközelebb állanak.

Épügy, mint az első világháboruban, most sem állunk egyedül. Ma is ugyanazzal a német hadsereggel harcolunk vállalva, amely 1914—18-ig becsületesszövetséges hűséggel állt mellettünk s amellyel elévülhetetlen, ebben a háboruban is vérrel megpecsételt bajtársi szálak fűznek bennünket össze.

Mindent el kell követnünk, hogy ebből a szörnyű viharból, — amelyben nemcsak Hazánkat, hanem az egész emberiséget, kulturáját és civilizációját védjük — győzelmesen kerüljünk ki.

Budapest, 1944 április 15.

Horthy s. k.
Csatay s. k.

Még élénken a fülünkben csengenek annak a hadparancsnak a szavai, amellyel Kormányzó Urunk 1939-ben az ezeréves magyar határok felé, a Kárpátok gerincére vezényelte honvéd csapatait. Most újra az ezeréves magyar határokhoz, a Kárpátokhoz, a Kárpátokon át Galicia magyar vérrel áztatott földjére vezényli hős honvédeinket legfőbb Haduruk, Horthy Miklós.

Öt évvel ezelőtt, az alig egy évvel előbb felfegyvertett magyar honvédség élén maga Horthy Miklós vonult be fegyverrel szerzett ősi magyar területre, Rákóczi földjére és viharos lendülettel, alig néhány nap leforgása alatt Kárpátalja egész területe újra bekapcsolódott a magyar életbe, a Kárpátok gerincén pedig újra a magyar zászlót lengette a szél. Horthy Miklós most nem lehet ott a haza határain harcoló katonái között, de idehaza ő irányítja azt a gondoskodó munkát, amely a hadrakelt hadsereg teljesítő képességét a legmagasabbra fokozza és amely bizalmat és megnyugvást ad minden harcoló honvédnek, hogy itthon maradt hozzátartozóinak sorsa jó kezekbe van letéve.

Hangsúlyozottan emeli ki a Hadparancs, hogy a háboru most döntő szakaszához érkezett. „Előre!” — ez a parancs, de ez a szó egyben azt is jelenti, hogy ebben a mostani küzdelemben valóban nincs visszafelé út senki számára. A magyar nemzet, az egész ország sorsáról, minden magyar ember létéről, legközvetlenebb sorsáról van most szó. Az ellenség, minden idők legádázabbja, már az ezeréves magyar határok közelébe jutott, onnan kell visszaszorítani, ott kell megtörni erejét, hogy soha többé ne törhessen hazánk ellen. Az első világháboruban ugyanezen a területen olyan dicsőségesen harcoltak a magyar honvédek. Az apák után most fiaik vonulnak a magyar határok védelmére és biztosak vagyunk abban, hogy ugyanolyan hősi

elszántsággal és hazafias érzéssel szállnak harcba, mint amilyen nagyszerű haditetteket hajtottak végre világháborus honvédeink.

Megnyugvással vehetjük tudomásul a Hadparancsnak azt a megállapítását, hogy sorsdöntő harcunkban most sem vagyunk egyedül. Ugyanúgy, mint az első világháboruban, most is a magyar honvéddel együtt harcol a Kárpátok gerincén és a magyar határok közelében a nagyszerű német hadsereg. Lehetetlen volna csak nagyjában is felsorolni azokat a nagyszerű hadicselekményeket, amelyeket a magyar és a német haderő együttes harcokban vívott ki nemcsak a multban, hanem a jelenlegi harcok során is. De nincs is szüksége egyetlen magyar embernek arra, hogy a magyar-német fegyverbarátság szilárdságát és kölcsönösen vérrel megpecsételt hűségét magyarázzuk. A mai háborus helyzet különlegesen emeli ki a magyar-német sorsközösséget, az egymásraultaltságot és a közös nagy feladatokat, amelyek az ezeréves magyar történelem folyamán már olyan sokszor állították egymás mellé a két nép katonáit és vezetőit.

Öt év telt el a világháboru utáni új honvédségünk első fegyvertényei és a mostani sorsdöntő harcászallás között. Ez az öt esztendő a magyar honvédség megerősödésének korszaka volt. A mostani háboru számos eseménye mutatta meg, hogy az ősi magyar harcrakésztség és katonaeények egy pillanatra sem homályosodtak el, s valamennyien hiszszük és tudjuk, hogy Kormányzó Urunk Hadparancsa ismét olyan honvéd hadsereget állít Hazánk és az egész keresztény kultúra védelmére, melyre nyugodt bizalommal bízhatjuk sorsunkat.